

ה"ט 36208/04/15 - ע,ס,רע נגד ב,א,ג' א

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 36208-04-15 ס ואח' נ' א ואח'

בפני כב' השופטת אביגיל זכריה

המבקשים: 1. ע ס

2. רע

נגד

המשיבים:

1. ב א

2. ג' א (נמחק) ע"י ב"כ עו"ד ח'ורי

החלטה

בפניי בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת.

במעמד הדיון שהתקיים היום בתיק הסכימו המבקשים למחיקת הבקשה ככל שהיא מתייחסת למשיב מספר 2.

על כן, ההתייחסות בהחלטה זו הינה למשיב מספר 1 בלבד (להלן - המשיב).

ביום 21.4.15 ניתן צו במעמד צד אחד על ידי כב' השופטת בנר והיום התקיים בפניי דיון במעמד שני הצדדים.

ככל שניתן להבין מהבקשה ומטיעוני המבקשים הרי שבין הצדדים מתקיימת מערכת יחסים חוזית הקשורה לבניית בית המבקשים עוד עולה מהבקשה כי ביום 21.4.15 התגלע סכסוך מסוים בין הצדדים אגב נושא הבנייה אשר לטענת המבקש גלש ל אלימות פיזית ול איומים מצד המשיב באופן המצדיק מתן צו למניעת הטרדה מאיימת.

המשיב טוען כי לא תקף ולא איים על המבקשים או מי מהם וכי בכל מקרה אין לו כוונה לעשות כן בעתיד. עוד הבהיר המשיב כי ככל שהמבקשים אינם מעוניינים כי ימשיך ויעבוד בשירותם הרי שהוא עצמו אין מתכוון לכפות עצמו עליהם.

לאחר שעיניתי בבקשה ושמעתי טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת - להידחות.

להלן הנימוקים.

חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב 2001 - המסגרת המשפטית

החוק למניעת הטרדה מאיימת נחקק בשנת 2001, מספר שנים לאחר חקיקת חוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"ב - 1991 ובמידה רבה - בעקבותיו. מדברי ההסבר לחוק עולה כי נחקק, בין היתר, עקב צורך להגן מפני הטרדה מאיימת

גם כאשר זו אינה במסגרת יחסי משפחה או זוגיות. ברקע עמד הנתון כי האוכלוסייה העיקרית שתידרש לאכיפתו של חוק זה הן נשים המוטרדות על רקע סיומה של מערכת יחסים או סירובן לפתוח במערכת יחסים שכזו עם המטריד.

בפועל, במהלך השנים ממועד חקיקת החוק ועד היום התרחב באופן ניכר השימוש בו.

מהפסיקה הענפה שכבר קיימת ניתן לראות כי הוא הורחב, בין היתר, לסכסוכי שכנים, סכסוכים כספיים שגררו עמם הטרדה מאיימת, איומים כלפי אנשי ציבור ומניעת הפגנות בסמוך לבתייהם הפרטיים וליישומים נוספים.

הטרדה מאיימת מוגדרת בסעיף 2 לחוק באופן הבא :

"הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של אדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

פרט להוראה הכללית, החוק מונה שורה של מצבים אשר יכולים להיחשב כהטרדה מאיימת (בעיקר מסוג stalking) ואולם הרשימה אינה מהווה רשימה סגורה ונסיבות כל מקרה ייבחנו לגופן.

הפסיקה פירשה את האמור בסעיף 2 לחוק כדורש התקיימותם של שני יסודות מצטברים: **האחד** - יסוד הפונה לתקופת עבר ודורש התקיימותה של הטרדה מאיימת מסוג כלשהו בעבר; **והשני** - יסוד הצופה פני עתיד. לעניין היסוד הצופה פני עתיד מבקש הסעד נדרש להוכיח כי נסיבות המקרה מקימות בסיס סביר להניח כי המטריד יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו.

רק התקיימותם של שני יסודות אלה במצטבר יהיה בה כדי להקים עילה למתן הצו.

מן הכלל אל הפרט

מהבקשה ומהטענות שנשמעו במעמד הדיון עולה כי הצדדים נקלעו לסכסוך על רקע השלמת בניית בית המבוקשים בידי המשיב. לסוגיה זו אספקטים נלווים רבים החורגים מהמסגרת הדיונית הנדרשת להליך זה לרבות עניינים כספיים, ציוד המצוי במקום, הכנסת קבלנים נוספים וכיו"ב.

במעמד הדיון הובהר לצדדים כי הליך שעניינו הטרדה מאיימת אינו מיועד ואינו יכול לשמש כר לבירור תביעותיהם הכספיות ו/או האחרות זה אל מול זה וההחלטה בתיק זה תינתן במסגרת הדיונית הרלבנטית ובה בלבד.

כאמור, לגופו של עניין לא מצאתי כי עלה בידי המבקש לעמוד בנטל ההוכחה הדרוש לעניין מתן הצו המבוקש בשים לב ליסודות הקבועים לביסוס הצו.

עיקר הבקשה התמקדה בתיאור הסכסוך בינו ובין המשיב ובטענות שונות הנוגעות לתפיסת חזקה בתוכניות הבניין, השלמת הבנייה באמצעות קבלנים אחרים או מניעת האפשרות לעשות כן וכיו"ב.

גם בחקירתו בפניי ניתן היה להתרשם כי את מירב משקל הבקשה המבקש מעוניין לשים על נושא השלמת הבנייה באופן כזה או אחר ובמישורים הנוגעים לסכסוכים אזרחיים "רגילים" ולא לסכסוך מהסוג הנדון כאן. חלק מתשובותיו בחקירה הנגדית גם בנושאים שוליים דוגמת כתובת מגוריו, ונושא העברת התוכניות מהמשיב אליו במועד האירוע - ניתנו באופן מגמתי ומתחמק באופן שגרע ממהימנות עדותו.

כמו כן לא הוצגו תימוכין כלשהם לאירועים הנטענים על ידו.

עוד הובהר כי טענותיו אודות איומים מצד המשיב נטענו גם הן רק ביחס למישור הנוגע להכנסת קבלנים אחרים למבנה ולא כחשש קונקרטי כלפיו או כלפי המבקשת 2 ו/או ילדיהם כנטען בבקשה וכי המבקשת 2 כלל לא הייתה מעורבת באירוע המתואר בבקשה וממילא לא הוסבר באילו נסיבות נקטה כנגדה הטרדה מאיימת אם בכלל.

ניכר היה שהיקף המחלוקת שביקשו המבקשים לכלול במסגרת הבקשה חורגת בהרבה מהנדרש לצורך הליך מסוג זה באופן שעורר תמיהה לגבי התכלית שעמדה בבסיס הגשת ההליך ואסתפק בכך.

אפשר ותימוכין מסוים לכך ניתן לראות בעצם צירופו של המשיב 2 לבקשה הגם שלא היה מעורב באירוע הנדון בה.

יתרה מכך: גם אם הייתי נכונה לקבוע כי האירוע מיום 21.4.15 עולה כדי הטרדה מאיימת, הרי שמדובר בהטרדה מאיימת שאירעה בעבר.

עצם ביטוי הדברים, גם אם נאמרו, ובהיעדר ראיות רלבנטיות אחרות - אינו מבסס באופן הנדרש את החשש מפני נקיטת אלימות פיזית מצד המשיב כלפי המבקשים או מי מהם או נקיטת אמצעים שיש בהם כדי להוות הטרדה מאיימת כמשמעה בחוק וזאת בייחוד בשים לב ליסוד הצופה פני עתיד (השוו בעניין זה: ע"ש (ב"ש) 1506/09 עו"ד מועלם נ' עו"ד גלבווע, פורסם בנבו, פסק דין מיום 19/3/09).

בחנית הדברים שנאמרו אל מול העדויות שנשמעו היום והצהרת המשיב כי אין בכוונתו לפגוע או להטריד את המבקשים בדרך כלשהיא ואף לא לכפות את עבודתו עליהם מביאה בשלב זה לכך שלא ניתן לקבוע קיומו של חשש סביר הצופה פני עתיד.

המבקשים לא הצביעו על חשש קונקרטי צופה פני עתיד והדברים נותרו כלליים, עמומים באשר לחוויות אותם הם מבקשים לחוות במסגרת בניית הבית, כהגדרתם. עם כל הכבוד, אין באמור כדי לבסס קביעת ממצא בדבר קיומו של חשש סביר כי המשיב ינקוט בפעולות המהוות הטרדה מאיימת ואפשר ותרופתם של המבקשים מצויה בהליכים אחרים.

עוד יצוין כי צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת אינו עניין של מה בכך.

מדובר בצו שיש בו כדי לפגוע או לגרוע מזכויות יסוד על כל המשתמע מכך לעניין הזהירות שבית המשפט מצווה לנקוט. כב' השופט דנציגר נדרש להיבט המהותי הגלום בצו למניעת הטרדה מאיימת ברע"א 2327/11 פלוני נ' פלוני (פורסם בנבו, החלטה מיום 28.4.11) באומרו :

"צו מניעת הטרדה מאיימת פוגע בזכויות ואינו עניין דיוני ג דא: צו מניעת הטרדה מאיימת מגביל זכויות יסוד בסיסיות של הפרט כמו חופש התנועה, זכות הקניין, חופש הביטוי, הזכות לחרות ולאוטונומיה".

סוף דבר

משלא עלה בידי המבקשים בנסיבות המקרה שבפניי לעמוד בנטל ההוכחה המוטל עליהם, דין הבקשה למתן צו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת - להידחות.

הצו שניתן ביום 21.4.15 - מבוטל.

למותר לציין כי אין בביטול הצו שניתן כדי להכשיר איום או הטרדה מאיימת אחרת, כמשמעה בחוק, מצד המשיב, כלפי המבקשים או מי מהם וממילא פתוחה הדרך בפני המבקשים לשוב ולעתור בעתיד למתן סעד כאמור ככל שיתקיימו נסיבות המצדיקות זאת.

אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ט' אייר תשע"ה, 28 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.